

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

quæso te: Num meliora sunt, quæ in corpore Decreti sub nomine Constantini præferunt illam immensam donationem Siluestro factam, in longa illa Palea, Constantinus. Quam donationem nulla est sequuta traditio: Nam Imperatores proximorum temporum omnia illa possederunt, quæ ibi sancto Petro donata memorantur. Habet maiorem longè verisimilitudinem apud habentem temporum rationem hæc Leonis restitutio Ottoni facta, quàm illa Constantini donatio: nam Otto Imperator iam tunc depulso Berengario & Alberto, tenuit omnia in potestate, quæ antè fuissent solo nomine Romana ecclesie nullis vsibus, nullis obsequiis obnoxia: facile potuit reddere quod non tenebat: Iuri resignauit rerum quas tueri non poterat. Eas quippe & iste Otto, & filij, & nepos possederunt: quod sequens narratio manifestabit. Habuisse hic Pontifex cum Ottone similia commercia putabitur illis, quæ Pippinus Caroli pater cum sui temporis Pontificibus: à quibus donatus Franciæ corona: nihil magnum fecit, si capta à Longobardis ecclesie contribuit. Et Leo horum temporum Pōtifex, ab Ottone in pontificatu defensus, grati animi indicia fecit, reddens quæ solo nomine possideret: vt haberet Imperator, quod Pontifex tueri non poterat. Sed hæc hæctenus. Digressi reuertamur ad res Saxonicas prosequendas.

CAPVT XII.

Ottone iã Imperatore cum exercitu Roma abeũte Spoletũ, patandæ Italiæ gratia, Romani, præsertim Iohãnis cognati, tumultuãtes, de illo reducẽdo egerunt cū populo: perfeceruntq; vt Leo eijceretur, & Iohãnes reuocaretur: q; an reuocatus rediërit, aut foris mortuus sit, incertũ est: Hoc cõstat, siue reductus, siue exulans,

in adulterio casus, moritur. Leo eiectus, ad Ottonem confugit: Sequuti ab vrbe legati orauerunt, vt populus in hac re voluntati condescendere dignaretur: vt non Leonem, sed Benedictum V. pontificem haberent. Respondit Imperator constantissimè: prius se regnum & Imperium, quàm Leonis iusti Pontificis defensionem intermissurum. Ea vocis constantia & vultus acrimonia visus est dicere, vt legati irritam cernentes legationem, tristes redirent in urbem. Romani vbi audiuerunt legationis euentum, nihilominus in sententia persistere, vt consecratum Benedictum pro Pontifice venerarentur. Imperator vbi comperit, agrum Romanum vastauit, vrbes subditas cepit & diripuit, ipsam Romam arcta circumxit obsidione, vsque ad caritatem annonae in ea. Scribit Sigebertus, interuentu Leonis placatum Imperatorem, veniam dedisse erratis, si resipiscerent: quamuis Romani tam in Leonem antè fuerint contumeliosi, vt ab illo ordinati, suum deserere ordinem cogerentur, & chirographis datis testari: Pater meus nihil sibi habebat, nihil mihi dare potuit: Pretendentes, Imperatoris impressione creatum Pontificem, nullam à Deo accepisse potestatem, tanquàm non ingressus per ostium. Cùm tamen Imperator, legitimo episcoporum vocati concilio, Iohannem ter vocatum nec comparentem, per concilium curauerit destitui, & Leonem, se nihil agente, surrogari. Placatus Imperator, accipit iusturandum à Romanis, nullo se vnquàm tempore de Pontificatu intromissuros. Non tam citò dorsum illis obuertit, iterum Leo pellitur, Benedictus surrogatur. Tunc cōmotior redit Imperator: Urbem solo minatur equare, nisi restituto in sedē suam Leone, Benedictū dedat. Quis faceret? Videbatur quod cōminatur posse implere. Fac-

unt
bit i
Leon
aut
vt d
burg
iam
creb
min
nem
vt se
dald
perd
dieb

S
Erub
fuisse
nalib
nem
ba in
Adal
ordin
ille in
rd ip
tinus
dign
quod
prac
vive
posc

unt imperata: Leonē collocant, Benedictū dedūt. Scribit idem Sigebertus, Benedictum priusquam dederēt, à Leone esse exarmatum, & omnibus sacris ordinibus exauthoratū, & vt verbo illius vtat, exordinatum. Erat, vt diximus, in comitatu Imperatoris Adaldagus Hamburgensis archiepiscopus, Imperialis cancellarius, qui iam annum quintum aberat ab ecclesia sua: reuocatus crebris suorū literis & lachrymis, cū immiscerent minas: quare institutus, ab Imperatore poposcit missionem. Annuit Imperator, Benedictum illi commendans, vt secum ductum, perpetuū teneret in prouincia. Itā Adaldagus Benedictum quondam summum Pontificem perduxit Hamburgum: ibiq; paucis superuiuens idem diebus, dolore animi confectus, diem suum obiit.

CAPVT XIII.

Sic testantur consona voce Italicorum, Gallorum, & nostrorum annales, itā monstrat inscriptio sepulcri. Erubescant igitur, qui ex hoc die fabulantur martyrio fuisse coronatum Benedictum Hamburgi cum cardinalibus, ducibus, & comitibus: quam anilem delirationem plenius in nostra Metropoli confodimus. Libet verba inserere nostrorum annalium: Reuersus in patriam Adaldagus, duxit in comitatu suo Benedictum Papam ordinatum, sed ab Ottone Imperatore depulsum, quem ille in Hamburgo mācipari praecepit. Archiepiscopus vero ipsum cum magno honore vsque ad obitum eius detinuit: nam vir sanctus literatusq; fuisse dicitur: qui & dignus apostolicae sedis videretur Romano populo, nisi quod per tumultum est electus, eiecto eo, quem ordinari praeceperat Imperator. Igitur in sancta conuersatione viuens, aliosq; sanctè viuere docens, cū iam Romanis poscentibus à Casare restitui debuisset, apud Hambur-